

A méhecske és a pillangó

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy édes, csíkos bundás, kerek szemű icipici méhecske. Ez a méhecske rendkívül szorgalmas volt. Ahogy beköszöntött a tavasz és az első napsugarak megmelengették a réten lévő virágokat, azonnal munkához látott. Hordta a virágport reggeltől estig, amíg csak el nem fáradt. Amikor elálmosodott és bebújt a puha ágyacskájába, folyton ugyanarra gondolt, mint minden másik este; hogy milyen jó volna, ha pillangó lehetne. Elképzelte, ahogy pillangóként szálldos a rét felett, egyik virágról a másikra röppen és közben a virágszirmok megcsiklandozzák könnyed kis lábacskáit.

Amikor másnap reggel felébredt megint szomorúan vette tudomásul, hogy még mindig méhecske és soha nem is lesz belőle pillangó.

Egyik reggel, amikor éppen arcot mosott az erdei tónál, egy pillangó szállt mellé.

- Hé, kis csíkos barátom, hogy megy a virágporgyűjtés? – kérdezte a pillangó.
- Egész nap dolgozunk, szorgalmasan, kitartóan – válaszolta a méhecske és szomorúan biggyesztette ajkait.

A pillangó azonnal észrevette a kis méh keserű pillantását.

- No, akkor miért búsulsz kis barátom? – kérdezte a pillangó.
- Hát én csak... sajnálkozom – kezdte a méhecske. – Sajnálkozom, mert te olyan szép színes, kecses vagy, azokkal a hatalmas, díszes szárnyakkal. Én meg csak egy kis kerek, csíkos bundás méhecske vagyok, akitől még az emberek is megijednek, ha a közelükbe merészkedek.
- Ó, hát csak ez a baj? – szólt a pillangó. – Ne butáskodj, drága méh! Hiszen nektek köszönhetjük azt a finom mézet, amit a bundás kis mancsotok termel. Lehet, hogy az emberek megijednek a méhektől, de nagyon szeretik az édes, sárga mézet, hiszen nemcsak finom, de egészséges is. Ne irigykedj reánk pillangókra! Hiszen mi sosem lennénk képesek ennyi virágport gyűjteni, mint ti. A mi szárnyunk lehet, hogy díszes, ámde vékony. A testünk lehet, hogy kecses, ámde gyenge. Mi csak táncolunk a rét felett, néhányunkat elkap egy-egy madár csemegének, aztán amikor jön a hideg tél és ti a kaptárban melegedve, finom mézet majszolgattok, akkor mi csak ülünk egy fán, összebújva és dideregve várjuk a tavaszt.
- Tényleg? – ámuldozott a kis méhecske. – Sosem gondoltam volna, hogy... hogy ilyen jó méhecskének lenni! – lelkendezett.

Aznap a kis méhecske még szorgalmasabban dolgozott és sokkal vidámabban, mint addig bármikor, bármelyik napon. Este pedig, amikor álomra hajtotta kicsi bogár fejét, akkor már nem arról álmodott, hogy pillangóként repül a rét felett, hanem arról, ahogy családjával összebújnak a kaptárban, finom mézet esznek és várják az újabb dolgos napokat.